

ABONAMENTUL.

Pentru monarhie:

Pe an 18 cor. $\frac{1}{4}$ an
9 cor. $\frac{1}{4}$ 4-50 fil.

Pentru străinătate:

Pentru străinătate:

Pe un an 24 coroane
 $\frac{1}{2}$ an 12 cor. $\frac{1}{4}$ an
6 coroane.

Unirea

INSERTIUNI. Un sir garmend:
odată 14 fil., a doua
oară 12 fil., a treia
oară 10 fil.

Pentru inserții:

Tot ce privește foata
să se adreseze la: Re-
dacțiunea și admini-
strațiunea „Unirii”
in Blaj.

Foaie bisericească-politică. — Apare: Marța, Joia și Sâmbăta.

Dr. Iuliu Hossu

Noul episcop al Gherlei.

După o văduvie de un an și jumătate dieceza de Gherla și-a primit arhierul în persoana fostului secretar al diecezei de Lugoj, actualminte preot castrens în Viena: Dr. Iuliu Hossu.

Noul arhieru la vrâsta de 32 ani urcă cele mai înalte trepte ale dignității ierarhice, în cea mai deplină vigoare a forțelor intelectuale și a culturii superioare, de care dispune.

Fiind abia trecut peste începutul activității sale eclesiastice, biserica noastră românească unită cu Roma, îl privește ca pe un factor de mare importanță, având să-și desfășoare toată energia anilor Lui tineri și toate cunoștințele înmagazinate, pentru înflorirea Sionului românesc.

Dieceza de Gherla, după un somn letargic de câteva decenii, a ajuns sub stăpânirea înțeleaptă și binecuvântată a unuia din cei mai mari arhierii, ce și-a avut biserica noastră. Arhierul Vasile, de fericita pomenire, cu sufletul lui mare, a însuflat o nouă viață și a pus din nimic temelie atâtor instituții culturale, cari își așteaptă pe părintele ocrotitor. Intemeietorul lor s'a coborât în groapă, lăsând urmașului ca moștenire, ca temeliiile, ce abia s'au ridicat din pământ, să fie desăvârșite și să slujască pentru ridicarea nivelului cultural și moral al clerului și poporului nostru.

Acel ce va lua în mâni sceptrul arhieresc al episcopului Vasile va lua asuprași și marea, greua îndatorire de a duce la îndeplinire opera marelui înaintaș.

Considerând energia noului arhieru Iuliu; considerând culmente. Noul arhieru luând în mână toiagul la o vrâsta așa de tinăra, va fi îndatorat credem, de a îndeplini și această operă de regenerare.

Crescut în școlile Blajului și adăpat aci la izvoarele dragostii de neam, de progres și cultură, vrem să vedem în noul episcop o chezașie pentru un viitor fericit.

Din parte ne îi dorim dela Dumnezeu vigoare și sănătate deplină, pentru a putea desăvârși opera marelui său antecesor și pentru a introduce în biserică și în viața noastră culturală acest duh.

În aceasta nădejde salutăm cu dragoste și devotament pe noul arhieru, zicându-i:

Întru mulți ani, stăpâne!

tura Lui superioară și aptitudinile, cari ne îndreptătesc a-L privi destoinic urmaș al operii începute de arhierul Vasile, credem și nădăduim, că dieceza de Gherla sub stăpânirea noului arhieru va avea fericirea de a-și vedea realizate toate visurile, pe cari le trăise marele ei arhieru, decedat așa de curând.

Nădejdele ce le legăm de noul arhieru, ne îndreptătesc a ne gândi la o regenerare nu numai în dieceza de Gherla, ci la o activitate bisericească culturală cât mai bogată pe întreg cuprinsul provinciei noastre mitropolitane, angajând pentru acest scop toate elementele de valoare, dornice de muncă și destoinice de a realiza progrese reali în viața noastră bisericească culturală. Viitorul bisericii și al neamului nostru este în mâna talentelor și al oamenilor cu cultură înaltă; din darul lui Dumnezeu avem destulă bogăție din aceste ele-

Monitorul oficial cu datul de 30 Maiu 1917. Nr. 122 publică următoarele:

La propunerea ministrului meu ungar de culte și instrucție publică numesc pe *Dr. Iuliu Hossu*, profesor seminarial în Lugoj de episcop greco-catolic al Gherlei.

Dat în Baden la 3 Martie 1917.

Carol m. p.

Jankovich Béla m. p.

*

Redacția „Unirii” a trimis noului arhieru din prilejul numirii Sale următoarea telegramă omagială:

Redacția „Unirii”, implorând binecuvântarea cerului asupra activității Ilustrității Voastre pentru înflorirea bisericii și ridicarea neamului Vă trimite călduroase felicitări.

*

Dr. Iuliu Hossu s'a născut la 25 Ianuarie 1885, așadară abia a implinit vârsta de 32 de ani, când urcă scaunul episcopesc al diecezei de Gherla. El este în șir al treilea fecior dintre cei șase frați ai săi, tot atâția copii distinși ai preotului-protopop Ioan Hossu din Milașul-mare, districtul protopopesc al Tecei și mamei sale Victoria născută Maurițiu.

Milașul-mare este un frumos sat pe Câmpia Ardealului și e vatra veche a familiei Hossu, care a dat atâția bărbați luminați bisericii și neamului nostru. Azi Ioan Hossu este paroh-protopopul acestei puternice parohii, care este stimat și iubit de toți ceice îl cunosc pentru bunătatea inimii și nobleța sufletului său. Sprijinitor asiduu al tuturor mișcărilor culturale și naționale din jurul Reghinului, părintele protopop a fost în totdeauna în fruntea mișcărilor de natura aceasta. A zidit o frumoasă biserică în satul său și și-a crescut o familie, care e o adevărată podobă pentru viața unui preot român dela sate. Dintre șase fii, cu câți a binecuvântat Dumnezeu aceasta familie de preot, unul a rămas în parohia străbună, unul e inginer, unul avocat, unul medic, unul este oficialul domeniilor arhidiecezane în Blaj, iar Iuliu în urma prevedinței divine, ocupă scaunul rămas vacant al episcopiei de Gherla și ajunge episcop la vârsta de abia 32 ani.

Studiile gimnaziale și-le-a făcut noul episcop în Reghinul-săsesc, unde a studiat cele trei clase inferioare și și-a însușit pe deplin limba germană în acest orașel săsesc. Clasa IV gimnazială a absolvat-o în gimnaziul rom.-cat. din Marosvásárhely, unde a învățat limba maghiară. Deprins cu aceste două limbi pleacă pe gimnaziul superior la Blaj, unde a fost în toate clasele printre cei dintâi. A absolvat gimnaziul cu eminentă și maturitatea a depus-o în 1903, fiind declarat de eminent din toate studiile, împreună cu încă doi colegi ai săi, dintre 60 câți absolvaseră atunci.

După absolvarea gimnaziului se dedică carierii preoțești și pleacă la Roma, la institutul „De propaganda fide”, unde

studiază șase ani și își ia doctoratul în filozofie și teologie. Aci a învățat italianește și este îndeobște cunoscut talentul său fenomenal de-a învăța repede o limbă. A învățat dela colegii săi din institut limba franceză, engleză, astfel că tinărul episcop al Gherlei vorbește azi șase limbi europene cu o mare ușurință.

În primăvara anului 1907 fu hirotonit în biserica grecească din Roma intru preot de episcopul Hossu al Lugojului, care se afla pe atunci într-o excursie al Roma, și era însoțit de domnii Dr. Victor Szmi-gelski canonic și Silvestru Nestor, directorul școlii de fete din Blaj. Repausatul episcop a plâns de bucurie, când a ridicat la treapta preoțească pe iubitul său nepot, de a cărui creștere a purtat întotdeauna o grije extraordinară și pe care îndată ce a absolvat, l-a luat lângă sine în dieceza Lugojului și l-a constituit de oficial diecezan.

În oficiu diecezan s'a distins tinărul preot cu o diligență și mare pătrundere a chestiilor, pe cari împrejurările le ridicau la ordinea zilei. În curând a fost numit secretar episcopesc și în multe chestii gingașe mâna dreaptă a episcopului a fost. Se restaurase palatul episcopesc și seminarul se clădise. Episcopul voia să încredințeze conducerea acestui seminar lui. Într'aceea episcopul Hossu trece în dieceza de Gherla, iar urmașul său, actualul episcop de Lugoj, Ilustritatea Sa Dr. Valer Traian Frențiu, apreciind distinsele calități ale secretarului episcopesc, îl distinge cu brâu roșu și îl numește asesor consistorial.

În vara anului 1914 a făcut excursie științifică în Germania și Franța. A fost în Lourdes, iar la întoarcere l-a aflat declararea războiului german-francez tocmai în Paris, de unde numai cu mare greutate a putut scăpa la granița franceză și să reîntoarce în patrie.

Cu izbucnirea războiului european, își părăsește postul și pleacă la Viena, unde numai decât a fost numit preot militar și încredințat cu îngrijirea sufletească a răniților și morboșilor români din spitalele și lazaretele din Austria, Boemia și Moravia. În aceasta calitate avu mult, enorm de mult lucru și mai ales a trebuit să călătorească prin toate orașele Austriei și Moraviei, cari erau peste 40 la număr.

Pentru zelul său neobosit și râvna, cu care și-a achitat aceasta grea slujbă, a fost decorat de Majestatea Sa în mai multe rânduri. Muncind neobosit l-a aflat denumirea la scaunul episcopesc al Gherlei și pe cât de cu multă dragoste este așteptat în noua sa funcție, pe atât lasă regrete în inimile tuturor, cari l-au cunoscut pe acest bărbat delicat, nobil și bun, din mijlocul cărora se depărtează. Mai ales soldații români, pe cari de atâteaori i-a cercetat și mângăiat, pierd în el un adevărat părinte, care atât de mult le-a purtat soarta la inimă.

Ajuns la înalta treaptă ierarhică, noul episcop nu-și va uita nici după acesta de fiii săi de până aci, după cum scăparea și ocrotirea multora se va face acum, când este păstorul mare a unui popor.

† IACOB MUREȘIANU.

Dăm la acest loc discursurile, ce s'au rostit, Luni în 28 Maiu, la înmormântarea Măestrului Mureșianu. Cele dintâi două s'au rostit în catedrală, iar al treilea la groapă.

I.

Discursul — panegiric

de

Al. Ciura.

Voi, când mi-or duce ingerii săi
Palida-mi umbră în albul munte,
Să-mi pui cunună pe moarta-mi frunte
Și să-mi pui lira la căpătâiu.

L. Minescu.

Falnici ascultători,

Sunt abia câteva luni, de când a petrecut la groapă pe neuitatul coleg nostru, tovarăș de muncă și scriitor de valoare *Dr. Ioan Rațiu*, și iată coasa morții neîndurate a suierat din nou de asupra capetelor noastre, răsturnând în pământ de astădată, pe cel ce era o glorie a Blașului și a neamului românesc: pe *Măestrul Iacob Mureșianu*.

Se implinesc azi-mâne trei ani dela izbucnirea cumplitelui războiu mondial — groaznica tragedie a nemurilor — milioane de mii de victime s'au ridicat în ecatoambe, ce întrec piramida lui Cheops și valurile de sânge se revarsă tot mai tumultuoase, flacările incendiului cutropitor se ridică spre cer, ca o sfidare a civilizației, strigându-ne cu glas de urgan ca un memento înfricoșat al cataclismului, cuvintele psalmistului: „Venitor zile, și nimemia intru ele!” (Ps 138, 16).

Nu sunt de ajuns Morții victimele, ce le aceră pe vastul câmp al pierzaniei mai are răgaz să prăvălă și din puțin ce au mai rămas la adăpost de urgia războiului, alegând cu deadinsul, pe cei mai de seamă.

Și noi cari rămânem în urmă, suferim povara pierderii ireparabile, încercăm zadarnic să talmăcim în cuvinte, durerea noastră fără margini. Marii și nemuritori poeți ai antichității, cari au cântat așa strălucit vitejia lui Achill, rătăcirile lui Ulysse și ale lui Aeneas, azi ar rămâne muți în fața cataclismului; zădarnic ar încerca să scoată un sunet măcar din lor măiastră.

Cum îndrăsnim deci noi — muritorii de rând — să ne mai ridicăm glasul, să încercăm a parentă pierderi, ce nu pot înlocui, în vremuri de nenorocire generală? — se impune întrebarea.

Datoria! Eternul categoric imperativ ne silește și ne impune, peste vocea noastră, sarcini mult prea grele, decât putem suportă povara lor, ce ne strivesc.

* * *

Să ne supunem deci acestei porunci a datoriei implacabile, și să începem schițarea scurtă a datelor biografice.

Jacob Mureșianu s'a născut în Brașov, la 29 Iunie 1857 din părinții Iacob Muresianu — redactorul pe vremuri al „Gazetei Transilvaniei“, director gimnazial — și Sevastia n. Nicolau. Talentul lui muzical e remarcat de cu bună vreme, pimii lui profesori muzicali au fost Waiwar jun. și, pe urmă, Nowotni, vârstă de 6 ani debutează la cel dintâiu concert. La vârstă de 14 ani compune un cadril „Cunună de flori române“, executat la balul „Reuniunii femeilor române din Brașov“, de către muzica regimentului 2. Încep să-i apară compoziții, în curând, la București și la Viena. Termină liceul, cu gândul de a lua, pe urmă, diploma de inginer. În 1876 merge la Viena, unde se înscrie la politehnică. Aici, venind în contact cu lumea muzicală aleasă, revine iar la dragostea lui pentru muzică, publică câteva compoziții. Trece în 1878 ca profesor de muzică la Năsăud, de unde, după un an merge la conservatorul din Lipsca, unde are prilejul să asculte pe Liszt, Rubinstein, Schumann, Joachim și alte celebrități muzicale. Din acest timp datează uvertura „Ștefan cel Mare“, pentru orchestră, vreo 30 cântece pentru voce ș. a. În 1883 e chemat profesor la liceul românesc din Brașov, unde e ales dirigent al corului bisericesc dela „Sfântul Nicolae“ și conducător al „Reuniunii de muzică“. Aici creează compoziția „Mănăstirea Argeșului“, care mai târziu i-a adus laurii nemuririi.

În 1885 vine ca profesor de muzică la institutele noastre din Blaj, unde se stabilește, căsătorindu-se cu dsoara Otillia, din familia fruntașă a Brândușeștilor. A venit aici cu atâtea visuri mărețe, din cari și-a putut realiza abia o parte. În 1888 edă „Muza română“, aceasta enciclopedie muzicală a noastră, ce a răsbătut, la început, așa de greu. Ce comoară neprețuită de cântece s'a răspândit prin mijlocirea ei! „Muza Română“ încetează să apară, pentru a-și face reapariția, în anii, 1894—1895, și mai târziu, prin entuziasmul și sprijinul unui editor iubitor de artă, pentru a treia oră, în 1906.

Singura revistă muzicală, ce o aveam, s'a putut fi susținută din sprijinul unui popor, ce spune, cu atâtea emfază, că numără trei milioane suflete — iată, în câteva cuvinte, felul cum a fost sprijinit acest artist, ce încercă să tragă cele dinții brazde într'un ogor cu totul întelenit. Cu toate aceste „Muza română“ și-a făcut cale, încet ce e drept, dar cu atât mai sigur și-a secerat roadele muncii binecuvântate. Ceeace nu s'a putut face prin abonamente, s'a făcut mai târziu prin desfăcerea colecțiilor întregi, astfel încât azi oafii pretutindeni, și colecțiile sunt aproape total epuizate.

Sub mâna lui au primit educația muzicală compozitorii Emil Ștefănuțiu, fost profesor de muzică în Năsăud, Wilhelm Șorban, Dr. Tiberiu Brediceanu, A. Bena, profesor de muzică în Năsăud, Camil Negrea și mulți alții.

Să înșirăm apoi meritele lui, ce le-a desfășurat în cadrele reuniunilor culturale de aici?

Dar ar fi să scriem atunci volume întregi! Căci începând dela seratele literare până la serbările în stil mare, cum au fost acele ale „Asociațiunii“ din 1895,

și mai pe sus de toate manifestările grandioase ale serbărilor epocale din 1911, Măestrul Mureșianu a fost totdeauna centru, punctul cel mai strălucitor al lor. Compozițiile lui, au înfățișat toată gama melodică, dela cântece și hore până la accentele duioase ale doinei și până la acordurile religioso-majestaticice ale imnului; în ramul bisericesc: dela rezpozoriile liturgice, până la grandioasa priceasă „Ochiul inimii mele“, „Cheruvicul“ și profund-șguduitorul „Plâng și mă tânguesc!“

Dar numai condeiful competent al specialistului ar putea să ne dea adevărata măsură a acestei ilustre figuri dispărute, după ce va cunoaște amănunțit și cea bogată comoară muzicală inedită, ce se află în testamentul muzical al Măestrului, canoscut abia dd câțiva intimi.

Dar „toate acestea ca umbra au trecut“, cum zice înțeleptul Solomon. (Sol. 5, 9.)

***

Măestrul Mureșianu a murit!

Aceasta veste de jale, ce va pătrunde peste toate întinderile, unde trăiesc cei ce l-au aprepțiat și l-au iubit — neam întreg — imi amintește minunatul poem în proză al lui Ivan Turghenieff, „Nimfele“: „O legendă veche spune, cum, întâiul veac după Hristos, o corabie grecească trecea prin Marea Egee. Eră pela miezul zilei... Nici un vânt n'adiă. Și deodată, deasupra capului cărmaciului, cineva din văzduh strigă deslușit: Când vei trece pela insula aceea de cole, să strigi cu glas tare: *Marele Pan a murit!*“ Cărmaciul se sperie și se minună. Trecând pela insula aceea, se supuse și strigă: „Marele Pan a murit!“ Și pe loc, de-alungul întregului țarm, (deși insula eră nelocuită), ca răspuns la strigătul lui, se auzi un geamăt și un oftat tare, și glasuri prelungi și tânguioase strigau: „A murit, a murit Pan!“

Erau Nimfele și Muzele, ce deplângeau moartea Măestrului lor!

Tot astfel trebuie să deplângă *Muza română*, moartea Măestrului Mureșianu.

***

A fost, fără îndoială, cel mai mare artist, pe care l-a dat Ardealul literaturii noastre muzicale,

Cum la noi, valorile adevărate se recunosc numai după moarte, vom avea, probabil, prilejul de a ne convinge, cum un Iacob Mureșianu a putut să trăească în împrejurări materiale foarte modeste, muncind din greu, până în clipele din urmă, când a fost doborât la pat, iar mai-apoi să i-se aducă osanale postume, și să fie ridicat pe pedestalul, unde vrednicia să stea și câtă vreme munciă din greu, în văzul tuiurora.

Artistul?

El e înzestrat de Dumnezeu, cu o instituție mai ageră, e un acumulator al aspirațiilor și sentimentelor ce dormitează în inconștiența masei.

El n'are nici-odată destul răgaz să trăească pentru sine, căci inima lui e harfa lui Eol, ce se agită la cea mai mică adiere.

È scânteia dumnezească în haina noastră de lut, e geniu sau talent, pentru lumina și fericirea neamului său, dar nu arare, spre propria lui nefericire.

E sămănătorul, despre care spune Vlahuță:

Tu fi soldatul *jertfei mari*, depline:
Ca dintr'un bob să odrăsească miia,
Cu sângele tău cald stropește glicia!

E, în sfârșit, văpaia, ce aprinde astăzi, pe bolta vremii, cum spune acelaș poet:

S'aprinzi în bolta vremii astri,
Din sborul tristului tău gând...
Văpaie!... Ce-o să-i pese lumii,
Că tu te mistui, luminând?

Așa a fost și duhul creator al Măestrului Mureșianu: scânteia divină a talentului; „lumina ce întru întunecere luminează, dar întunecerea nu o a cuprins“, — et tenebrae eam non comprehendere!

Vieța lui de artist s'ar putea sintetiza ușor în o splendidă strofă din „Caleidoscopul“ lui A. Mirea:

Și mă gândesc la anii mei pustii,
Și la a mele împrăștiate cânturi:
Așa mi-am rupt eu sufletu 'n fășii
Și l-am zvârlit la cele patru vânturi!

Observați bine, cu câtă principiară dărnicie și-a rupt sufletul în fășii Măestrul, ca să-l împrăstie asupra noastră a tuturor, în simfonii, ce nu vor peri nici-odată.

În aceste fășii vom recunoaște aranjările și prelucrările muzicii noastre populare, până la bucățile de valoare artistică „Cimpoiul“, „Olteanca“, „Ardeleana“, „Potpourii“, Uvertura „Ștefan cel Mare“, dar mai pe sus de toate „Mănăstirea Argeșului“ și „Erculeanu!“

Va veni posteritatea și va da la lumină perlele, ce erau până acum năpădite de colb.

Va veni posteritatea și va fi, de sigur, neasămănat mai recunoscătoare, decum au fost contemporanii!

***

Dar soris este: „Tot trupul va muri odată, că tot pământul în pământ va merge, de unde s'a și zidit“ (Iov. 34, 15). Și iarăș: „Mai bună este moartea decât vieța amară, sau decât boala statornică“ (Is. Sir. 30, 17).

Ilustrului defunct i-se potrivesc așa de mult cuvintele prorocului Isaia (60, 19): „Mai mult nu va mai fi ție soarele spre luminarea zilei, nici răsăritul lunei va lumina noaptea ta, ci va fi ție Domnul lumina eternă, și Dumnezeu mărirea Ta!“

Nu toți Cei morți au murit cu totul, căci spiritul lor nu se poate ucide — ne învață Enanghelistul — și poetul Horațiu în conștiența superiorității sfidează și el moartea, spunându-i în față: „Non omnis moriar!“

Non omnis moriar — ne strigă și umbra falnică a Măestrului, din lumea lui de nemurire. Siciul din fața noastră cuprinde numai osămintele de lut ale Măestrului, dar duhul lui creator nu poate începe în cele patru scânduri, ci planează în înălțimi senine, ca un vultur cu aripile întinse.

El va trăi deapururi în simfoniile, ce le-a lăsat în urmă-i: în doine și hore, în valsuri și uverturi, în compozițiile religioase, în tulnicul din „Uvertura lui Erculeanu“, în ciripitul paserilor tot de acolo; în accentele religioase din ruga lui Manole, în fortuna puternică, ce se descarcă pe urma acestei rugi: în pianissimo acela etern-frumos, cu care Erculeanu își leagă iubita în brațe și-o adoarme:

Și-o leagă...
Și-o leagă încet!

***

De aceea jalnică și adânc întristată familie a Măestrului, ștergeți-vă lacrimile: Măestrul n'a murit, ci și-a lăpădat numai haina lui de lut, ca duhul lui mare să poată pluti în avântul deplin, pe care în vicia îl atinge arare: în clipele de inspirație artistică. El vă lasă strălucirea gloriei lui, comoara de lucrări inedite, cari toate trebuie să vadă lumina tiparului și să devie comoara comună a neamului.

El n'a aflat, la vremea lui, cărarea netedă, cum au aflat-o artiștii altor neamuri, ci a trebuit să săvârșească două lucruri deodată, făcând și pe Măestrul și pe ucenicul; împreunând strălucirea talentului lui de aur, cu munca grea ce se poticnește la tot pasul de asperitățile drumului nebătătorit.

De aceea a obosit mai curând de vreme; de aceea moartea lui e, — cum zice sf. Bernard — „sfârșitul ostenelelor, coroana învingerii, poarta vieții“.

Umbra lui duiosă, după ce aruncă cea din urmă privire asupra familiei lui scumpe și a rudelor, de cari se desparte cu inima îndurerată, se gândește la cercul restrâns de prieteni, admiratori și unul sau doi sprijinitori ai lui — se află și corbi albi, mai arare — și le trimite ultimul surâs prietinesc de adio.

Vede apoi vrafurile de compoziții, pe cari lumea nu le cunoaște încă; vede, cum aceste odrasle sufletești ale lui își iau sborul și pleacă în lume, scuturând colbul, ce le năpădise. Îi vede pe acești copii răsfățați, — smulși din sufletul său de artist — cum se împrăștie, răspândind tot mai mult gloria postumă a Părintelui lor.

Îi vede, cum fâlăie tot mai stăruitor din aripi, strecurându-se în zarea luminoasă, când neamul nostru va ști să aprecieze după vrednicie, pe artiștii, ce au ieșit din sânul lui.

Niciodată n'a putut fi ascunsă sub obroc pentru un tim mai îndelungat, ori pentru totdeauna strălucirea geniului sau a talentului adevărat. El răsbate, mai curând ori mai târziu, conform mediului înconjurător, dar răsbate cu acea certitudine, cu care soarele împrăștie în zori, negurile întunecului.

Tot astfel strălucirea talentului lui Iacob Mureșianu, va crește din ce în ce, în chii contemporanilor și a generațiilor viitoare; va crește, cu pătratul depărtării..

Treci deci, iubite Măestre, în lumea de slavă a umbrelor mărețe, ce alcătuiesc Pantheon-ul nostru și ocupă-ți stalul bine meritat, alături de înaintașii iluștri, cari și-au trecut din mână în mână, din generație în generație, cununa de spini și de lauri a artistului român.

Fericită și veșnică va fi pomenirea ta! Amin!

II.

Discursul, în numele institutelor de învățământ de *Dr. Victor Macaveiu*:

Jalnică Adunare!

Sunt abia 4 luni și ceva, de când la acest loc ne-am luat adio dela osămintele Dr.-ului Ioan Rațiu! Și, iată acum, o nouă pedoabă a căzut din cununa capului nostru, institutelor noastre din Blaj — *teologia, gim-*

nasul, pedagogia și școala de fete — jalele astăzi încă pe unul din profesorii cari, pe dreptul o putem zice, au *ilustrat* catedrele lor.

După Dr. Ioan Rațiu, al cărui nume, înainte de vreme, s'a adaus lângă al zecilor de înaintași, a cărora amintire el a fost desgroțat-o, — s'a stins acum și profesorul de muzică al institutelor noastre, iubitul „Măestru“ Iacob Mureșianu! La vârsta de 60 ani și în al 33-lea an al activității sale profesionale la noi, Iacob Mureșianu închide pentru totdeauna ochii — după ce din talentul, ce Prevedința dumnezeiască i-l'a hărăzit în măsură extraordinară, el a dat neamului său tot ce a putut să deie. Pe fruntea lui, Muza cântării a pus sârutul său și din bogăția fantaziei sale el ne-a dat noue — neamului, bisericii și elevilor săi — atâtea melodii dulci, atâtea perle ale *geniului său muzical*.

Dela comoara cântecelor noastre populare, a căror armonie o cunoștea atât de bine, până la Herculeanul, la „Scara mății“, până la balada lui Brancoveanu Constantin, „Boier vechiu și dema creștin“ — în cari de asemenea a încercat să valereze motivele cântecului nostru popular — dela volumele „Muzei Române“ — prima și până azi ultima revistă muzicală la noi, cei de dincoace — până la superba „Mănăstire a Argeșului“, carea așteaptă ca un neam întreg să-și facă datorința față de ea — *editându-o* — dela acel sfâșietor „Plâng și mă tânguesc“, care nu va mai răsună, de aci înainte dirijat de Măestrul Mureșianu — cum nu va mai răsună nici puternicul „Heruvic“, nici sublimul „Ochiul inimii mele“, în cele 12 voci — opera muzicală alui Iacob Mureșianu a adus cinste pe sama noastră înaintea străinilor, a adus glorie școlilor noastre, cari s'au mândrit totdeauna cu talentul profesorului Mureșianu.

Ceeace a făcut Iacob Mureșianu, în special ca profesor al acestor școli, e greu a o spune în câteva cuvinte. Nu numai prin retribuția ei, ci prin chiar firea ei, catedra de muzică la școlile noastre este destul de ingrată — reclamând o muncă vrednică de Sisyphus! Abia că ai crescut o generație de cântăreți, abia ți-ai format un cor ori o orchestră bună și, la sfârșit de an, ți-se due și absolvă școala poate cei mai buni cântăreți, cei mai destoinici violiniști și tu — profesor de muzică — trebuie să începi *da capo!* — Și în punctul acesta trebuie să recunoaștem însă marele și netăgăduitul merit, care este numai alui Mureșianu, că toți aceia cari se pot înșira astăzi între cultivatorii muzicii mai înalte la noi, cei de dincoace de Carpați — au fost elevi de ai lui Iacob Mureșianu. Oricare dintre aceștia ar ști, mai bine decât mine, să spună despre căldura, cu carea Mureșianu încerca să verse în suflete dragostea și înțelegerea pentru arta armoniei muzicale, să-i desvălească tainele și din comoara experienței și a inimii sale să împrăștie cu *mând largă sfaturi, îndemnuri, cunoștințe*.

Modest și nepretențios, *ca om și ca coleg*, el, care a secerat triumfuri pe scenele capitalelor, pe care l-a aprepțiat și admirat o lume, al căruia talent l-a remarcat chiar regina între artiști și artișta între regine, care a fost *Carmen Sylva* — *el și-a ales*, ca să dispară dintre noi, *parcă anume*, aceste zile de urgie, când moartea ne întimpină la tot pasul, aceste zile, când biserica și neamul său nu pot să-și arete

deplin toată dragostea și recunoștința ce i-o datorim, aceste zile când porțile școlilor noastre, al căror străger credincios a fost — în parte sunt închise. În jurul stierului său plutește însă *admirarea și recunoștința unui neam întreg*, iar prin rostul meu slab îți exprimă durerea și regretetele lor aceia, între cari mai de aproape a trăit și a muncit, și cari au fost martorii sbuciumului său, martorii silințelor sale, pose în slujba școlilor noastre, în slujba bisericii, în slujba neamului.

Omul s'a dus — opera rămâne!

Pasă cu bine, Măestre, amintirea ta va rămânea între noi, cum vor rămânea și operele tale, spre gloria numelui tău și spre a noastră tuturor.

Fie ți țărâna ușoară!

III.

Discursul, în numele reuniunilor culturale din Blaj de *Gavril Precup*:

Scumpe măestrel!

Un ultim adio ți datorăm și reuniunile culturale din Blaj: despărțământul „Asociațiunii“, casina română, reuniunea femeilor și societatea meserieșilor. Schinteia geniului tău a revărsat splendoare și farmec serbărilor și manifestărilor culturale din viața acestor reuniuni. 28 August 1895, 14 Iunie 1908 și mai pe urmă 28 și 29 August 1911 vor rămânea scrise cu slove de aur în analele însoțirilor noastre culturale. La aceste date ai fascinat lumea românească cu armonizarea-ți îngerească a celor mai puternice balade din literatura noastră poporană. — Rând pe rând ni-ai prezentat pe acești „copii găsiți ai geniului românesc“, după cum le numește marele poet Alexandri, în haina împodobită și strălucitoare a artei muzicale. Herculeanul, Brumărelul, Mureșca din Brașov, Meșterul Manole cu cei „nouă meșteri mari, calfe și zidari“, sub bageta ta magieă ni-au încântat și transpus în lumea feeriilor. — Audițiunile tale muzicale și prestațiunile-ți corale au fost întotdeauna momente de adevărată elevație sufletească pentru Blajul nostru și pentru cei dinafară, cari au venit să te admire. Monografistul de mâne de sigur ție o să-ți consacreze cele mai alese file în istoria acestor instituții. Măestrel ai trăit prin noi și noi prin tine. Criticii și aprepțatorii competenți spun, că la epoelele serbări din 1911, a triumfat muzica română. Iată tot, ce ți-am putut da, fiind în viață.

Și acum, când stai gata de plecare în lumea nemuririi, — fâgăduintă ți facem că nu te vom uita. Tu vei dormi mereu, iar în sufletul acestor așezăminte să va repercuta în veci ecoul mărețelor tale opere, îndeosebi memorabilul refren din Constantin Brancoveanu:

„Facă Dumnezeu ce-a vrea!
Nu mă las de legea mea!“

Telegrame și scrisori de condoleanțe

Oradea-mare.

Primiți Vă rog expresiunea sentimentelor mele, — și bunul Dumnezeu se va mângâie cu darul său! Pentru sufletul adorabilului implor cu umilință mila Domnului — în veci pomenirea lui!

Episcopul Dr. Demetriu Rațiu

Lugoj.

Moartea distinsului profesor Iacob Mureșianu deplângem și Vă condolăm!

Episcopul Irențiu

Biauș.

Cu inima învâpăiată simțim împreună lovitura grozavă.

Familia Hubic.

Biauș.

Primim condolițele noastre sincere.

Familia Ghera.

Preastimată Doamnă!

Corpul profesoral al seminarului teologic arhiepiscopesc de B'aj adânc îndurerat Vă roagă să primiți cea mai sinceră condolență din prilejul adormirii în Domnul al preaiustrului D'voastră sot, mult regretatul nostru coleg și amic, profesorul Iacob Mureșianu.

Moartea marelui măestru este o pierdere cu adevărat mare și ireparabilă deopotrivă pentru neozulata sa familie și pentru institutele noastre de învățământ, precum și pentru cultura și arta română. Măestrul Mureșianu a pătruns și înțeles deplin sufletul românesc, ale cărui sentimente le-a interpretat în acorduri muzicale de o clasică perfecțiune. Creațiunile lui stărnesc admirațiunea veacurilor și-i asigură loc de onoare între marii compozitori muzicali ai națiunilor culte. În durerea noastră nemărginită servescă-ne și aceasta ca balsam alinător. Pe bunul Dumnezeu îl vom ruga ca sufletul scumpului nostru măestru să-l primească în numărul aleșilor, iară pe noi să ne mângâie și întărească, ca să putem suporta cu rezignățiune creștinească marea lovitură, ce ne-a ajuns.

Oradea-mare, la 28 Maiu 1917.

Cu deosebită stimă

Dr. Izidor Marcu
rector seminarial.

Autonomia catolică. — Nu avem nici un motiv să ne îndoim de știrea, ce ne vine din Budapesta, că proiectul autonomiei catolice este pe deplin statorit, iar aprobarea prealabilă a Monarhului și Pontifului roman încă e asigurată. Proiectul va fi în curând prezentat parlamentului, unde va fi discutat și natural legiferat. În puterea acestei legi va fi convocat apoi congresul rognicolar catolic, ca să elaboreze statutul organic, ca regulament intern la mântuirea afacerilor autonome. Proiectul nu alterează drepturile supremului patron privitor la biserica catolică. Numirea episcopilor și a dignitarilor bisericești se lasă tot în sfera de drept a Majestății Sale, precum și organizațiunea hierarhică a bisericii rămâne neatinsă.

În puterea autonomiei se dă dreptul catolicilor, ca să-și administreze înșiși fondurile și averile, iar asupra școlilor vor exercita aceleași drepturi, pe cari le au protestanții. Jurisdicțiunea autonomiei catolice va fi cam aceea, pe care o are statul catolic ardelean asupra averilor și școlilor catolice de aci.

Știrea aceasta de sfintele Rusalii o primim cu amărăciunea, de care am fost cuprinși de căteori auxiliam vorbindu-se de autonomia catolicilor. Clerul și credincioșii noștri au protestat îndeaajuns împotriva oricărei

încercări de-a ne pune biserica sub cărmuirea catolicilor, dar glasul nostru a resunat îndeaajuns în pustiu.

Ceeace ne mănnește și mai mult este, că vedem cum proiectul autonomiei s'a dezbătut ani de-a rândul la ședințele episcopatului latin în prezența arhierilor noștri.

Cum au reprezentat ei aci punctul de vedere al bisericii noastre și întrucât s'au făcut interpretii sentimentului public manifestat în sinode, congrese, adunări și presă — nu știm. Niciodată opinia publică informății autentice din aceasta parte n'a primit. După toate presemnele însă se repetă și aci istoria înființării episcopiei de Hajdudorogh. Când vor fi toate gata, ni se vor aduce și nouă la cunoștință, însoțite de regrete generale, scuze, lacrimi de crocodil. Noi la rândul nostru ne vom tulbura nițal, ne vom supăra și la o lună vom trece la ordinea zilei.

Astfel se mântuie pe încetul epoca aceasta de o dubie glorie pentru noi și biserica noastră.

Criza ministerială. — Cu abzierea ministeriului și-au luat începutul invitațiile la palatul regal a șefilor de partide și bărbaților de stat marcanți. Au fost invitați la Monarhul: contele Andrassy Gyula, Apponyi Albert, Joska Samu, Szász Károly, Károlyi Mihály etc. Toți sunt de părerea, că criza nu va fi de lungă durată și soluția se află deja în mâinile Monarhului.

În fața crizei partidele politice s'au pus deocamdată în expectativă. Numai partidul muncii a zărit zălele și intrunit într-o ședință, în care contele Tisza și-a spus cuvântul de adio, a decretat unanim, că urmează pe fostul ministru prezident prin loc și apă și ține pe lângă doctrina sa asupra votului universal și secret până în sfârșit.

În șgomotul ședinței acesta s'a amestecat și un echou de actualitate și câteva abzuguri venite de pe stradă, unde o seamă de aderenți ai democrației au huiduit pe Tisza și tovarășii lui. Poliția i-a împrăștiat cu degrabă.

Presă opoziției extreme salută criza cu vădită bucurie și este satisfăcută de depărtarea lui Tisza dela putere. E încântată de energia devedită de Monarh, care a știut să asculte mai mult de glasul vremii, decât de contele Tisza.

Magnații opoziționali și partidele lor, contele Andrassy și Apponyi, ar fi buni bucuroși pe lângă un guvern de concentrație, dacă asperitățile de natură personală dintre ei și partidul muncii ar putea fi delăturate. Din acest motiv au primit cu satisfacție misiunea Arhiducelui Iosif ca homo regius, ca să pregătească calea unei înțelegeri de natura aceasta. Se colportă știrea, că Arhiducele Iosif e gata a prelua formarea guvernului, ceea ce nu s'a adăverit.

În momentul, când scriem acestea, criza încă ține și nici o perspectivă încă nu se arată de-a putea fi în curând aplanată. S'a legat multe nădejdi de audiența lui Wekerle Sándor, dar acesta a declarat, că deocamdată mandat nu are. Andrassy încă a spus, că nu prevede încă sfârșitul crizei de acum. Cert este însă că planurile unei concentrări de partide a eșuat definitiv și coaliția veche la putere nu se va mai reîntoarce.

Partidele opoziționale nu au un program viitor privitor la reforma electorală,

afară poate de Károlyi Mihály, care însă nu acopere în aceasta direcție programul democrațiilor și are anumite nuanțe de veleități naționale.

Se comentează în presa maghiară viu atitudinea contelui Tisza, care începe a fi ici-colo provocătoare la adresa opoziției și a viitorului guvern. Unele în aceasta atitudine voiesc să vadă și un afront, ce i-se face Monarhului în chestia reformei electorale. În aceasta privință chiar Andrassy a ținut de cuvânt ca să facă atent pe Tisza, că în declarațiile sale merge nițal prea — departe.

Deschiderea reichsratului. Este un eveniment epocal în istoria Austriei deschiderea parlamentului, care dela începutul războiului actual a fost închis. Încă la sfârșitul dominației monarhului Francisc Iosif s'au făcut încercări pentru reintroducerea vieții constituționale în Austria, dar partidele parlamentare n'au putut cădea de acord asupra unui program de muncă și astfel deschiderea reichsratului a trebuit amânată. Cu venirea în fruntea afacerilor a ministrului prezident Clam Martini și a contelui Czernin la externe politica austriacă s'a concentrat asupra unui singur punct; reluarea vieții constituționale și deschiderea parlamentului. La sfatul acestor înalți consilieri Majestatea Sa a hotărât să satisfacă unei cerințe generale și pe 30 Maiu a convocat dieta.

În ședința de deschidere s'au mântuit câteva chestii formale. S'a ales prezidentul camerei în persoana lui Dr. Gustav Gross ales cu 250 voturi. 190 voturi au fost bile albe. Între vice-prezidenții parlamentului se află și românul Simionoviciu.

Războiul european.

— Telegramme oficiale. —

Budapesta, 30 Maiu. În Galiția ostică luptele vehemente de artilerie decurg. La cursul Isonzo ziua de azi relativ a fost mai liniștită. Înspre seară italienii din nou au încercat să ne spargă frontul la Vodice. Atacul s'a prăbușit de focul nostru. Asemenea soarte a avut și atacurile dela Jamiova. În Carintia și Tirol n'au fost evenimente de remarcate. Spre sud-ost de Berat au eșuat încercările italiene de recunoaștere.

În apus lupte violente de artilerie s'au dat numai la Wytschsete. La Artais am respins atacurile engleze, iar la Chemin des Dames cele franceze.

Pe celelalte fronturi situația e neschimbată.

Informațiuni.

Inmormântarea profesorului Iacob Mureșianu. Măestrul Iacob Mureșianu, profesorul de muzică al Institutelor de Inv. din loc, cea mai senină glorie a Blajului din zilele noastre, care s'a stins încet ca o lumânare, răpus de o boală grea și neiertătoare, Vineri în 25 Maiu nou pe la orele 5 după amiază, a fost înmormântat cu o pompă princiară, în mijlocul celor mai adânci și mai sincere regrete, Luni în 28 Maiu spre scară, petrecându-l la groapă întreaga societatea orașelului nostru, în frunte cu Institutele și corporațiile noastre, pe cum și distinși oaspeți din depărtare, între cari remarcăm pe dl *Andrieu Bârseanu*, prezidentul Asociațiunii, cu Dna. A fost o înmormântare cum știe să facă Blajul oamenilor săi mari. Despre acestea strălucite funerarii, vrednic de prințul muziceii, facem raport amănunțit, pe care, pentru îmbulzeala de material și greutatea cu culegerca, îl vom da în numărul viitor. Anticipăm cuvântările rostite din acest jalnic incident cari sunt clasice dovezi ale durerii ce ne paște. O splendidă liră din flori naturale, oliv și ferege, dusă în fruntea convoiului, pe cum și profundele accente sfâșietoare ale compoziției celebre »Plâng și mă tânguesc«, au marcat această prea duioasă astrucare, pe care a încununat-o mireazma pătrunzătoare a salcâmlor înfloriți din istoricul cimiter al Blajului.

Ajutor familiar pe seama preoțimii gr.-cat. Ministrul instrucției Béla Jankovich într-o scrisoare adresată episcopului Mik'osy spune, că legea despre ajutorul familiar o va estinde și asupra preoților gr.-cat. Proiectul referitor la aceasta chestie se elaborează în minister și e necesar ca episcopul să trimită conspectele de lipsă în aceasta chestie.

Decorație. Dl avocat, oberleutenant *Dr. Iustin Jugu*, a fost decorat cu „Signum laudis“ pentru atitudinea eroică în fața dușmanului și împlinirea acurată a serviciilor de pe front.

Pro Transilvania. Filiala din Bistrița a societății de sub patronagiul reginei Zita, a aranjat atât în comuna mare Borgoprund, cât și în orașul Bistrița, un mare concert internațional foarte succes la săli complet tixite. La aceste concerte din partea societății românești, a concertat doamna Elena E. Chiffa, acompaniată la pian de măiestrul Klee, delectând publicul ales și numărös cu duioasele doine românești, cari prin vocea ei lirică duioasă, a câștigat cea mai succasă interpretare. La ambele concerte, doamna Elena E. Chiffa a apărut în pitorescul ei costum național. I-se cuvine laudă, că în aceste vrenuri jalnice și turtunoase, cu atâta abnegație prin participarea și cântul ei își dă tributul celor cari suferă prin urma războiului, arătând indeosebi străinilor, de cari

azi sunt pline orașele noastre, comoara muzicală a doinelor și frumusețea portului nostru pitoresc. Fiind interesante criticile compatrioților, le lasăm să urmeze în traducere.

„Bistritzer Deutsche Zeitung“ scrie: In dna Elena E. Chiffa, învățară a cunoaște nu numai o cântăreață cu o temeinică școală, ci și înzestrată cu o voce bogată; totodată o minunată interpretă a cântecelor atât de originale a poporului ei. Măiestrul Klee, care a acompaniat-o discret la pian, are tot dreptul să fie foarte mulțumit cu eleva sa, care a pășit înaintea publicului în costumul ei național frumos și strălucitor.

„Bistritzer Zeitung“ scrie: Una din reprezentantele societății românești, dna Elena E. Chiffa a debutat cu cântece populare românești sentimentale lirice, ea interpretă adânc simțitoare a acelor cântece jalnice de dor, cari dormitează în sufletul compatrioților noștri, ea și când poporul ei ar purta doliu peste toată jalea și durerea, ce ne-au revărsat-o în acele zile neguroase de toamnă frații ei de dincolo de Carpați, când s'au revărsat peste țara noastră. Așa vibra prin sală doina ei acompaniată de dirigentul Klee.

Ravagiile unui groaznic foc. În orașul Gyöngyös, comitatul Heves, a izbucnit zilele trecute un foc ce s'a estins, în câteva minute peste întreg orașul. Focul s'a izcat din spălătoria unui sanator. În câteva ore au fost distruse de foc peste o mie de case, îngropând sub ruine multe averi, adunate în zeci de ani de populația acestui oraș înfloritor, ce acum oferă aspectul unor ruine înfrorătoare. Pompierii din orașele vecine și miliția n'au putut, din lipsa de apă, să localizeze focul, ce ajutat de vânt a putut să-și facă cursul mai ușor.

După evaluările de până acum, daunele se urcă la 60 milioane coroane.

Majestatea Sa împreună cu augusta Regina a cercetat în 23 l.c. orașul Gyöngyös, întreținându-se cu locuitorii rămași fără adăpost.

Prețurile maxime pentru piața Blajului. 1 ou 12 fil., o jamlă de 4 dgr. 8 fil., 1 chgr. pâne 80 fil., 1 chgr. pâne neagră 60 fil., 1 litru lapte de vacă 50 fil. smântânit 30 fil., 1 litru lapte de bivolă 70 fil. smântânit 60 fil., 1 chgr. smântână 1-40 cor., 1 chgr. unt 8 cor., 1 chgr. brânză de vacă 1-40 cor., de oaie 7-60 cor., 1 chgr. caș 6-50 cor., 1 chgr. unsoare de rămători 10 cor., 1 chgr. slănină pentru unsoare 8 cor., 1 chgr. slănină papricată sau afumată 9 cor., 1 chgr. slănină albă 8 cor., 1 chgr. untură 9 cor., 1 chgr. carne de vită pentru supă 8 cor., 1 chgr. carne de vită pecie 8 cor., 1 chgr. carne de vițel 8 cor., 1 chgr. ficat 4 cor., 1 chgr. carne de rămători 8 cor., 1 chgr. carne de oaie 6 cor., 1 chgr. pui de găină în viciață 2-50 cor., curățită 3-60 cor., 1 chgr. găină vie 3 cor., curățită 4-20 cor., 1 chgr. gâscă, rață în viciață 3 cor., curățită 4-50 cor., îngrășată 4-60 cor., 1 chgr. curcă vie 4-50 cor., curățită 6 cor., îngrășată 6 cor., 1 chgr. ciapă 70 fil., 1 chgr. morcovi, sfeclă 50 fil., 1 chgr. petringei 60 fil., 1 chgr. crumpene 16 fil., 1 chgr. boane de fasole 80 fil., o legătură de ridichi 10 fil., o căpățină de usturoiu 10 fil., 1 chgr. linte 9 cor.

Contravenienții vor fi pedepsiți cu 2 luni închisoare și 600 cor. amendă în bani.

E strict interzis a se vinde pe stradă sau pe sub porți. Vânzătorii sunt obligați să se legitimeze cu atestat de indemnitate personală.

Necrolog. † *Vasile Mesaroș*, cadet aspirant, învățator gr.-cat. în Odverem, după un morb scurt dar greu, a repausat în 8 Maiu 1917, în spitalul militar din Arilje (Sârbia)

Il deplânge soția nemângăiată, 6 mici orfani și număröse rudeni.

Odihnească în pace!

Semnați pentru împrumutul al VI-lea de războiu!

Proprietar, editor și Redactor responsabil:
Ioan Sueiu.

„Peatra“

bancă economică-comercială și de credit, societate pe acții în Nagyszeben (Sibiu).

Convocare.

Conform decisului Tribunalului reg. ca judecătorie comercială din Nagyszeben dte 12 Maiu a. c. Nr. Ct. 65.8—1915. și conform §-lui 43 din Statutele societății, domnii acționari a susnumitei societate, pe baza §§-lor 15—25 din Statute, prin aceasta se convoacă la

adunarea generală extraordinară,

care se va ținea în Nagyszeben (Sibiu) în 18 Iunie a. c. 9 ore a m. în casele proprii a societății din strada Sporer Nr. 28.

Obiectele:

1. Deschiderea și constituirea adunării (§. 21. Stat.).

2. Raportul comitetului de supraveghere referitor la decisul Tribunalului reg. susamintit și referitor la starea actuală a Institutului.

3. Decidere în cauza statoririi responsabilității materială, asigurarea și încasarea daunelor, pretensiunilor și alegerea plenipotențiatului în cauze (I.g. Com. §. 197).

4. Destituirea directorului și alor trei membrii din direcțiune și a unui membru din comit. de supraveghere; decedere asupra abzicerii alor patru membrii din direcțiune.

5. Decidere asupra disolvării liquidării societății „Peatra“ și alegerea liquidatorilor, sau a susținerii și mai departe a societății.

Pe cazul ultim:

6. Modificarea §§-lor: 3, 17, 18, 21, 25, 27, 28, 30, 31, 32, 33, 39, 40, 41, din Statute.

7. Alegerea alor 3—6 membrii în direcțiune și un membru în comit. de supraveghere.

8. Intregirea concluzelor adunării generale extraordinară din 15 și 24 august 1916. (Decis. Tribun. reg. Nr. Ct. 65/7—1915).

9. Dispunere-deciderea în cauza compunerii bilanțului pre 1916 și ținerea adunării generale ordinare ex. 1917. (§. 16 Statute).

NB. Domnii acționari cari în sensul §. 18 și 19 din Statute doresc să participe la adunare în persoană sau prin plenipotențiat, sunt rugați a și depune acțiunile și eventualele procuri cel mult până în 15 Iunie a. c. 5 oare p. m. la cassa societății sau a Institutului de credit „Albina“ din Nagyszeben și filialele sale.

Nagyszeben (Sibiu) la 29 Maiu 1917.

Comitetul de supraveghere.